

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repede mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearne povestile la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlnii mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțione și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

**STEPHEN
KING**

PISTOLARUL

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

CUPRINS

<i>INTRODUCERE. DESPRE CUM E SĂ AI NOUĂSPREZECE ANI (ȘI DESPRE ALTE CÂTEVA LUCRURI)</i>	7
<i>PREFATĂ</i>	15
 REÎNCEPERE	 23
 1. PISTOLARUL	25
2. HALTA	89
3. ORACOLUL ȘI MUNTII	135
4. MUTANȚII LENEȘI	165
5. PISTOLARUL ȘI OMUL ÎN NEGRU.....	213

I

Omul în negru fugea prin deșert și pistolarul se ținea după el.

Deșertul era apoteoza tuturor deșerturilor, nemărginit, se înălța spre cer parcă la infinit, în toate direcțiile. Era alb și orbitor și uscat ca iasca și plat, cu excepția nedeslușitei pâcle, ca un nor, a munțiilor care se zăreau la orizont și a ierbii-diavolului care aducea vise dulci, coșmaruri, moarte. Din loc în loc, câte o lespede funerară indică pe unde s-o iei, căci odinioară cărarea suflată de nisip ce șerpua peste crusta groasă a solului alcalin fusese un drum mare. Trăsuri și căruțe îl străbătuseră. Dar de atunci lumea mersese mai departe. Lumea se golise.

Pistolarul fu cuprins de ameteală, o senzație ca de derivă, care făcu lumea întreagă să pară efemeră, străvezie. Momentul trecu și, asemenea lumii pe fața căreia umbla, el merse mai departe. Străbătu kilometrii cu nepăsare, fără a se grăbi, fără a trage de timp. La brâu avea agățată o ploscă de piele ca un cârnat umflat. Era aproape plină. Progresase în *khef* de-a lungul multor ani și ajunse poate la al cincilea nivel. Dacă ar fi fost un preot sfânt manni, probabil că nici nu i-ar fi fost sete; ar fi putut privi procesul de deshidratare a propriului trup cu o detașare clinică, udându-i fisurile și adânciturile întunecate doar atunci când rațiunea îi spunea că trebuie s-o facă. Nu era un manni însă și nici adept al Omului Iisus nu era. Si nu se considera sub niciun chip sfânt. Era doar un pelerin de rând, cu alte cuvinte, și tot ce putea spune cu reală certitudine era că-i este sete. Cu toate acestea, nu simtea

o nevoie stringentă de a bea. Asta îl bucura oarecum. Asta cerea ținutul, era un ținut însetat, iar el, în lunga lui viață, știuse să se adapteze mai presus decât orice.

Mai jos de ploscă erau armele, amândouă atent calibrate pentru mâinile sale; atunci când îi rămăseseră de la tatăl său, care cântărea mai puțin și nu era atât de înalt, la fiecare fusese adăugată câte o plăcuță. Cele două curele i se încrucișau peste vîntre. Tocurile erau unse atât de bine încât nici soarele acela filistin nu le putea crăpa. Mânerele pistoalelor erau din lemn de santal, galbene și cu granulație fină. Curelușe din piele aspră țineau tocurile legate lejer de coapse și acestea se legănau puțin la mers; îi șterseră albastrul jeansilor (și subțiaseră materialul) în două semicercuri care parcă semănau cu niște zâmbete gemene.

Tuburile de alamă ale cartușelor vârâte în ochiurile curelelor reflectau lumina soarelui. Erau mai puține acum. Pielea scărțâia moale.

Cămașa de ne-culoarea ploii sau a prafului era descheiată la gât, cu un șiret de piele atârnând larg prin butoniere făcute manual. Nu mai avea pălărie. La fel, nu mai avea nici cornul de odinoară; îi lipsea de ani buni cornul acela, scăpat din mâna unui prieten aflat în pragul morții, îi lipseau amândouă.

Urcă o dună domoală (deși nu era fir de nisip acolo; deșertul era o suprafață compactă și nici vânturile aprige care băteau la lăsarea întunericului nu ridicau în aer decât un praf aspru, sâcăitor, ca pudra de curățat) și, în partea adăpostită de vînt, partea unde umbrele se lăsau cel mai devreme, văzu vestigiile împrăștiate ale unei vître mici. Astfel de semne mărunte, care trădau încă o dată posibila umanitate a omului în negru, îl bucurau fără greș. Buzele i se întinseră pe rămășițele scobite, scorojite ale feței. Rânjetul era înfiorător, dureros. Se lăsa pe vine.

Cel pe care îl urmărea arsesee iarba-diavolului, desigur. Era singurul lucru de pe acolo care *putea* să ardă. Ardea cu flacără unsuroasă, stinsă, mocnit. Locuitorii de la graniță îi spuseseră că diavolii sălăsluiesc până și în flăcări. Aceștia ardeau iarba-diavolului, dar refuzau să se uite în flacăra ei. Spuneau că diavolii te

hipnotizează, te ademenesc și până la urmă te înhăță dacă te uiți în flăcări. Iar următorul om atât de nechibzuit încât să se uite în foc te poate vedea.

Iarba arsă era aşezată încrucișat în felul acela ideografic de-acum familiar și se nărui într-un morman amorf sub atingerea îndrăzneață a pistolarului. În cenușă nu rămăsese altceva decât o bucată carbonizată de șuncă, pe care el o înfulea meditativ. Așa era mereu. Pistolul îl urmărea deja de două luni pe omul în negru prin deșert, prin nesfârșitele pustietăți purgatoriale de-o monotonie sfâșietoare, și încă nu dăduse peste alte urme în afara ideogramelor sterile rămase de la focurile sale. Nu găsise nici măcar o conservă, o sticlă ori o ploscă (pistolul lăsase patru în urma sa, aidoma unor piei moarte de șarpe). Nu găsise excremente. Bănuia că omul în negru le îngropa.

Poate că vîtrele erau un mesaj, unul ce se alcătuia din câte o Literă Nobilă odată. *Nu te apropi, partenere!* putea însemna. Sau: *Sfârșitul se apropie*. Sau poate chiar: *Vino și prinde-mă!* Nu conta ce spuneau sau ce nu spuneau. Pe el nu-l interesau mesajele, dacă asta erau. Ce conta era faptul că rămășițele aceleia erau la fel de reci ca toate celelalte. Si totuși căstigase teren. Știa că este mai aproape, dar nu știa de unde știe asta. Îi spunea poate un miroș anume. Dar nici asta nu conta. Avea să-și continue drumul până când ceva se schimba, iar dacă nu se schimba nimic, el tot avea să-și continue drumul. Va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului, cum spuneau bâtrâni. Apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, chiar și în deșert. Pistolul se ridică în picioare, își scutură mâinile.

Nici o altă urmă; vîntul, tăios ca lama unui brici, ștersese cu siguranță orice dără superficială ar fi putut ascunde pământul solid al deșertului. Nici urmă de excremente omenești, nimic aruncat pe jos, niciun semn al vreunui loc în care acestea să fi fost îngropate. Nimic. Doar vîtrele aceleia vechi risipite de-a lungul drumului antic ce ducea spre sud-est și neîntreruptul semnal de direcție pe care îl purta în sine. Deși, desigur, era mai mult de atât; atracția spre sud-est era mai mult decât senzația unei direcții, era mai mult chiar decât o atracție magnetică.

Se așeză și își îngădui să bea lung din ploscă. Se gândi la momentul acela de amețeală de la începutul zilei, senzația că este aproape detașat de lume, și se întrebă ce putuse însemna. De ce să-l ducă amețeala aceea cu gândul la cornul său și la ultimul dintre vechii săi prieteni, amândoi pierduți atât de demult pe Jericho Hill? Rămăsesese cu pistoalele – pistoalele tatălui său – și mod sigur acestea erau mult mai importante decât orice corn... ori chiar decât prietenii.

Nu era oare aşa?

Întrebarea era neliniștită de un chip ciudat, dar cum nu parea să existe alt răspuns în afara celui evident, o lăsa deoparte, poate pentru altă dată. Scrută deșertul și apoi ridică ochii spre soarele care aluneca acum spre cvadrantul îndepărtat al cerului, un cvadrant ce, tulburător, nu reprezenta întru totul vestul. Se ridică, își scoase mănușile deșirate de la curea și începu să smulgă iarba-diavolului pentru a aprinde și el un foc. Așeză plantele peste cenușa lăsată de omul în negru. Găsea că această ironie, aidoma setei, avea asupra lui o tristă atracție.

Nu scoase amnarul din desagă decât după ce rămășițele zilei se mai simțeau doar în căldura evanescentă a pământului de sub el și în sâcăitoarea linie portocalie întinsă la orizontul monocrom. Șezu cu lucrurile sale în poală, privind răbdător spre sud-est, spre munți, nesperând să vadă dâra subțire și dreaptă de fum a vreunui nou foc în aer liber, neașteptându-se să vadă scânteierea portocalie a vreunei flăcări, dar privind totuși pentru că asta era o parte a misiunii sale și pentru că îi dădea o anumită satisfacție tristă. *Nu vei vedea niciodată ceea ce nu cauți să vezi, vierme!* ar fi spus Cort. *Deschide ochii cu care te-au înzestrat zeii, fă bine!*

Dar nu se vedea nimic. Era aproape, însă doar puțin mai aproape. Nu destul de aproape încât să vadă fum la apus sau lumina instabilă și portocalie a vreunui foc.

Apropie cremenele de tija de otel și scăpără amnarul lângă iarba uscată, făcută bucăți, bolborosind în același timp vechile și puternicele cuvinte fără sens: „Întunerericul scânteie, unde-i al meu părinte? Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă și

un foc aprinde.“ Era ciudat cum unele dintre cuvintele și obiceiurile copilăriei cădeau din să și rămâneau în urmă, în vreme ce altele se țineau bine și îl însoțeau pe viață, devenind tot mai grele la purtat odată cu trecerea timpului.

Se întinse pe jos lângă mica sa vatră, în partea din care bătea vântul, lăsând fumul-viselor să sufle peste pustiu. Vântul, cu excepția sporadicelor vârtejuri care ridicau praful, sufla constant.

Deasupra, stele nu pălpăiau, luminau constant și ele. Sori și lumi cu milioanele. Constelații amețitoare, focuri reci în toate nuanțele primare. Cum îl privea aşa, cerul se preschimbă din violet în negru-abanos. Un meteorit îl brăzdă într-un arc scurt, spectaculos pe sub Mama Bătrână și se stinse. Focul arunca umbre stranii în timp ce iarba-diavolului ardea în felul ei lent și alcătuia noi forme – nu ideograme, ci o simplă încrucisare ușor înfricoșătoare în simplitatea ei fără sens. Aranjase iarba nu într-un fel artistic, ci doar într-unul eficient. Amintea de negru și alb. Amintea de un om care ar îndrepta tablourile strâmbе într-o cameră de hotel. Focul arse cu flacără molcomă, egală, și fantome dănuiau în miezul lui incandescent. Pistolarul nu văzu. Cele două tipare, arta și măiestria, se contopiră în timp ce el dormea. Vântul se tânguia, o vrăjitoare cu cancer la stomac. Din când în când, o capricioasă pală descendantă făcea fumul să se rotească și să sufle spre el, iar el îl inspira. Dădea naștere la vise aşa cum un mic corp străin dă naștere la o perlă într-o scoică. Pistolarul gemu de câteva ori odată cu vântul. Stelele se arăta la fel de indiferente la aceasta cum se arătau față de războaie, crucificări, învieri. Si asta l-ar fi mulțumit pe pistolar.

II

Coborâse ultimele coline trăgând după el catârul care deja avea ochii morți și bulbucați de la căldură. Cu trei săptămâni în urmă trecuse de ultimul oraș și de atunci nu văzuse înaintea ochilor decât drumul de trăsuri pustiu și câte un cătun format din colibele săracioase ale locuitorilor de la graniță. Cătunele se răsfiraseră

și rămăseseră ici-colo colibe solitare, majoritatea locuite de leproși sau nebuni. Considera că nebunii sunt o companie mai bună. Unul îi dăduse o busolă Silva din oțel inoxidabil și-l rugase să i-o ofere Omului Iisus. Pistolarul o luase cu o mină gravă. Dacă avea să-l vadă, avea să-i dea busola. Nu se aștepta la asta, dar orice era posibil. O dată văzuse un taheen – acesta, în spătă, era un om cu cap de corb –, dar nemernicul fugise la chemarea sa, croncanind ceva ce-ar fi putut fi cuvinte. Ceva ce-ar fi putut fi ocări.

Cinci zile trecuseră de la ultima colibă și el începuse să creadă că altele nici nu vor mai fi, când trecu creasta ultimului deal erodat și văzu familiarul acoperiș înierbit și povârnit pe spate.

Locuitorul deșertului, un om surprinzător de Tânăr, cu o chică zbârlită de păr roșcovan care-i ajungea aproape până la brâu, plivea cu un aer de abandon desăvârșit un lan de porumb sfrijit. Catârul scoase un mormăit șuierat și locuitorul ridică privirea, ochii lui albaștri scânteietori ațintindu-se într-o clipă asupra pistolarului. Locuitorul era neînarmat, nu avea la el nici piroane și nici alm din câte vedea pistolarul. Ridică spre străin ambele mâini într-un gest scurt de salut, după care se aplecă iar în porumb, încovoindu-se peste sirul de lângă coliba sa, aruncând peste umăr iarba-diavolului și câte un lujer necrescut. Părul lui flutura în vântul care venea acum direct dinspre deșert, fără a întâmpina vreo opreliște.

Pistolarul coborâră încet dealul, trăgându-și catârul pe care ploștile lui clipeau. Se opri la marginea lanului mic de porumb parcă ars, trase o gură de apă dintr-o ploscă pentru a-și trezi glandele salivare și scuipă pe solul arid.

– Viață pentru recolta ta!

– Viață pentru viața ta! răspunse locuitorul deșertului și se ridică.

Îi trosni spatele. Îl scrută semet pe pistolar. Mica porțiune din față sa vizibilă între barbă și păr părea neatinsă de lepră, iar ochii, deși puțin înflăcărăți, păreau ai unui om întreg la minte.

– Zile lungi și nopți ușoare, străine!

– Și ție de două ori pe-atât de multel

– Puțin probabil, răspunse locuitorul și scoase un râset scurt. N-am altceva decât porumb și fasole, zise el. Porumbu-i gratis, da' pentru fasole tre' să dai ceva. Mi-o aduce cineva o dată la câtva timp. Omu' nu stă mult aici. Locuitorul râse în treacăt. Se teme de spirite. Se teme și de omul-pasăre.

– L-am văzut. Pe omul-pasăre, adică. A fugit de mine.

– Mda, și-a rătăcit calea. Zice că e-n căutarea unui loc numit Algal Siento, numai că uneori îi spune Rai Albastru ori simplu Rai, nu-mi dau seama care. Auzit-ai tu de el?

Pistolarul clătină din cap.

– Păi... nu mușcă și nu-mpușcă, aşa că ducă-se dracului. Ești tu viu au mort?

– Viu, zise pistolarul. Vorbești cum vorbesc oamenii manni.

– Am stat cu ei o vreme, da' aia nu era viață pentru mine; prea prietenoși sunt și mereu cu ochii după găurile din țesătura lumii.

Asta aşa era, reflectă pistolarul. Oamenii-manni erau mari călători.

Un moment, se priviră reciproc în tăcere, după care locuitorul întinse mâna.

– Brown este numele meu.

Pistolarul îi strânse mâna și-i spuse cum îl cheamă. Când făcu asta, corbul costeliv cronicări de pe vârful jos al acoperișului de iarbă. Locuitorul gesticula spre el scurt:

– Cela-i Zoltan.

La auzul numelui său, corbul cronicări din nou și își luă zborul spre Brown. Ateriză pe capul locuitorului și se cuibări cu ghearele împletite ferm în chica lui zbârlită.

– În mă-ta! cronicări Zoltan vesel. În mă-ta cu tine și calu' ce te-aduse aci!

Pistolarul încuvia înță din cap cu bunăvoiință.

– Fasole, fasole, al muzicii fruct, recită corbul, pradă inspirației. Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult.

– Tu l-ai învățat asta?

– Altceva nu vrea să învețe, bag sama, zise Brown. Am încercat o dată să-l învăț Tatăl Nostru. Ochii i se pierdură un moment

dincolo de colibă, spre deșertul aspru și plat. Bag sama că ăsta nu-i un loc bun pentru Tatăl Nostru. Tu ești pistolar. Am dreptate?

- Da.

Se lăsă pe vine și își scoase hârtia și tutunul. Zoltan își luă zborul de pe capul lui Brown și ateriză pe umărul pistolarului.

- Credeam că au dispărut cei ca tine.

- Vezi bine că nu-i aşa.

- Din Lumea Dinăuntru venit-ai?

- Acum mult timp, aproba pistolarul.

- Mai rămas-a ceva acolo?

La aceasta, pistolarul nu răspunse, însă chipul său sugera că era un subiect ce nu trebuie dezvoltat.

- 'L urmărești pe cela, bag sama.

- Da. Și inevitabil urmă întrebarea: E mult de când a trecut pe aici?

Brown ridică din umeri.

- Nu știu. Timpu' curge ciudat aici. Ciudate-s și distanțele și direcțiile. Mai bine de două săptămâni. Mai puțin de două luni. Omu' cu fasolea a venit de două ori de cân' a trecut el. Aș zice șase săptămâni. Da' probabil că greșesc.

- Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult, zise Zoltan.

- A zăbovit? întrebă pistolarul.

Brown încuviață din cap.

- A stat la cină, aşa cum o să stai și tu, bag sama. Ne-am ținut de urât.

Pistolarul se ridică în picioare și pasarea zbură înapoi pe acoperiș, cărând. El simți o nerăbdare stranie care-i dădea fiori.

- Despre ce a vorbit?

Brown ridică din sprânceană la el.

- Nu despre multe. Dacă plouă vreodată și când am venit aici și dacă mi-am îngropat nevasta. A întrebat dacă făceam parte dintre oamenii manii și eu am spus că da, pentru că mi se părea că el știe deja asta. Aproape numai eu am vorbit, lucru neobișnuit.

Făcu o pauză și singurul sunet care se auzi fu cel al vântului puternic.

- E-un vrăjitor, nu?

- Printre altele.

Brown aproba ușor din cap.

- Știam. A scos un iepure din mâne că, gata spintecat și bun de aruncat în oală. Asta ești și tu?

- Vrăjitor? râse pistolarul. Eu nu sunt decât un om.

- N-o să-l prinzi niciodată.

- Ba o să-l prind.

Se uită unul la celălalt, între ei plutind pe dată un sentiment profund, locuitorul deșertului pe pământul lui uscat ca iesca, pistolarul pe pământul tasat care se prelungea spre deșert. Duse mâna după amnar.

- Poftim.

Brown scoase un chibrit cu vârf de sulf și-l scăpără cu o unghie murdară. Pistolarul vârbi vârful țigării în flacără și inhală.

- Mulțum.

- Poate vrei să-ți umpli ploștile, zise locuitorul deșertului, întorcându-se cu spatele. Izvoru-i sub streașină-n spate. Eu mă apuc de cină.

Pistolarul păși tiptil peste șirurile de porumb și se duse în spațele clădirii. Izvorul se afla pe fundul unui puț săpat manual și cu pereții acoperiți în piatră pentru a împiedica surparea pământului sfărâmios. Coborând scara din răchită, pistolarul gândi că pietrele reprezentau munca a pe puțin doi ani - excavarea, transportul, așezarea lor. Apa era limpede, dar curgea încet, aşa că umplerea ploștilor dură mult. Tocmai când punea dopul celei de-a doua, Zoltan se așeză din zbor pe marginea puțului.

- În mă-ta cu tine și calu' ce te-aduse aci!

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea. Puțul era adânc cam de patru metri și jumătate: i-ar fi fost destul de ușor lui Brown să arunce un bolovan peste el, să-i spargă capul și să fure tot ce avea asupra lui. Un nebun sau un lepros n-ar fi făcut-o; Brown nu era nici una, nici alta. Și totuși îi plăcea de Brown, aşa